

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 546/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Židovskej náboženskej obce v Košiciach, Zvonárska 5, Košice, IČO 31 304 311, právne zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Babjakom, Kováčska 40, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 36 C 342/2013 zo 4. augusta 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Židovskej náboženskej obce v Košiciach o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť Židovskej náboženskej obce v Košiciach, Zvonárska 5, Košice, IČO 31 304 311 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 36 C 342/2013 zo 4. augusta 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je v konaní na okresnom súde vedenom pod sp. zn. 36 C 342/2013 v procesnom postavení žalobkyne proti žalovanej Ekonomickej univerzite v Bratislave o náhradu škody v sume 25 340 € s príslušenstvom.

3. Z ústavnej sťažnosti zároveň vyplýva, že v predmetnom konaní bolo pojednávanie nariadené na 23. apríl 2020, avšak toto pojednávanie bolo odročené na 11. jún 2020. Predvolanie na pojednávanie bolo žalovanej doručené 1. apríla 2020.

Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla: *„Žalovaná Okresnému súdu doručila dňa 7. apríla 2020 podanie označené ako Žiadosť o rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania, datované 31. marca 2020. V tomto podaní žalovaná tvrdí, že žaloba je nedôvodná a žalobca si údajne opakovane nesplnil povinnosti uložené mu súdom. V tomto podaní sa vyjadruje žalovaná ešte k pojednávaniu vytýčenému na 23. apríla 2020 kde žiada, aby Okresný súd pojednávanie vytýčené na 23. apríla 2020 ako neefektívne a zdravie ohrozujúce zrušil a rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania. Následne po doručení predvolania na 11. júna 2020, do konania tohto pojednávania už žalovaná nezaslala Okresnému súdu žiadne podanie a žiadnym spôsobom na toto predvolanie ani nereagovala.“*

Okresný súd na pojednávaní rozhodol podľa § 274 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) rozsudkom pre zmeškanie sp. zn. 36 C 342/2013 z 11. júna 2020 (ďalej len „rozsudok pre zmeškanie“).

Sťažovateľke bolo 19. augusta 2020 doručené napadnuté uznesenie, ktorým okresný súd rozsudok pre zmeškanie žalovanej zrušil.

4. Podľa názoru sťažovateľky vyhlásený núdzový stav nie je okolnosť, ktorá by predstavovala ospravedlniteľný dôvod na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, v tejto súvislosti uviedla: *„Podstata porušenia práv sťažovateľky spočíva v tom, že jednak v čase konania pojednávania neboli dané konkrétne ospravedlniteľné dôvody tak, ako to tvrdí žalovaná a Okresný súd a rovnako v tom, že tieto dôvody boli žalovanej známe už dávno pred konaním pojednávania a napriek tomu tieto žalobkyňa Okresnému súdu včas neoznámila.“* Podľa názoru sťažovateľky fakt, že sudca pojednávanie neodročil, znamená, že núdzový stav a s tým súvisiaca obava o zdravie zamestnankyne žalovanej neboli z hľadiska uskutočnenia pojednávania dôvodné. Sťažovateľka považuje námietky žalovanej uplatnené v návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie za absurdné, účelové a nepravdivé.

Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla: *„Za najpodstatnejší dôvod porušenia základných práv sťažovateľky však možno považovať to, že v danom prípade nešlo o novú skutočnosť, ktorá by tu neexistovala už s dostatočným časovým odstupom pred konaním pojednávania.“*

5. Porušenie princípu rovnosti sporových strán sťažovateľka odôvodnila tým, že okresný súd jej nedoručil návrh žalovanej na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, čím jej odňal možnosť vyjadriť sa k argumentom, na základe ktorých okresný súd rozhodol napadnutým uznesením.

Napokon sťažovateľka poukazuje na to, že napadnuté uznesenie trpí takými vadami odôvodnenia, ktoré majú za následok jeho arbitrárnosť a sú takej intenzity, že došlo k závažnému zásahu do práva na súdnu a inú právnu ochranu. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že v napadnutom uznesení *„nie je ani zmienka o tom, prečo Okresný súd považoval za ospravedlniteľný dôvod taký dôvod, ktorý mohla žalovaná Okresnému súdu oznámiť už dávno pred konaním pojednávania, pričom tak neučinila.“*

6. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol o jej ústavnej sťažnosti nálezom: „Základné práva Židovskej náboženskej obce v Košiciach... podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 36 C 342/2013 zo 4. augusta 2020, porušené boli.

Uznesenie Okresného súdu Košice I sp. zn. 36 C 342/2013 zo 4. augusta 2020 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie.

Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia...“

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 274 CSP na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak

- a) sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a

b) žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

15. Podľa § 277 ods. 2 CSP ak žalovaný z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal pojednávanie vo veci, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, súd na návrh žalovaného tento rozsudok uznesením zruší a nariadi nové pojednávanie.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie veci ústavným súdom

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením, ktorým okresný súd zrušil rozsudok pre zmeškanie.

Námietky sťažovateľky sa dajú vyjadriť v troch ťažiskových rovinách, a to námietky smerujúce proti samotnému návrhu žalovanej na zrušenie rozsudku pre zmeškanie (najmä otázka včasnosti informovania okresného súdu o obave o zdravie zamestnankyne), námietky proti odôvodneniu napadnutého uznesenia (okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami tvrdenými v návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie) a napokon tvrdenie o porušení princípu rovnosti zbraní (sťažovateľka nemala priestor na vyjadrenie sa k návrhu žalovanej).

17. Ústavnú sťažnosť je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 88/07, II. ÚS 13/2018).

18. Osobitosť prerokúvanej veci spočíva v tom, že predmetom ústavnej sťažnosti je zrušujúce (teda nemeritórne) rozhodnutie okresného súdu, čo znamená, že súdne konanie pred všeobecným súdom ďalej pokračuje. Ústavný súd pritom v konaniach o ústavnej sťažnosti zásadne preskúmava len také právoplatné rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej skončilo. V konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ešte stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010, IV. ÚS 98/2020).

19. Ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady. Išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením celého konania vo veci samej bolo ústavnou sťažnosťou napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie, ktoré je spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do základných práv alebo slobôd sťažovateľa garantovaných ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nebude môcť byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

20. Článok 46 ods. 1 ústavy zaručuje každému právo domáhať sa ochrany svojho práva zákonom ustanoveným postupom pred súdom alebo iným orgánom. Ústavný súd v konštantnej judikatúre zdôraznil, že obsahom tohto práva je právo účastníka, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa platnej a účinnej právnej normy majúcej svoj základ v právnom poriadku Slovenskej republiky. Súd preto podľa skoršej judikatúry ústavného súdu poruší základné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy vždy vtedy, keď postupuje v rozpore so zákonom upravujúcim konanie pred ním (I. ÚS 26/94).

21. Svojevôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách: ako procesná svojevôľa, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo ako hmotnoprávna (meritórna)

svojevôľa, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012).

Pojem svojevôle, ktorý vo svojej judikatúre zdôrazňuje ústavný súd, súvisí s rozsahom prieskumnej pôsobnosti ústavného súdu vo vzťahu k právnym (a skutkovým) záverom iných orgánov verejnej moci. Ústavný súd je totiž v zmysle čl. 124 ústavy povolaný na ochranu ústavnosti, nie zákonnosti, preto nie je v prvom rade oprávnený vykladať podústavné právo, ale len sledovať zlučiteľnosť výkladu iných orgánov verejnej moci a postupu, ktorým sa k svojim záverom dopracujú, s ústavou, ústavnými zákonmi a medzinárodnými zmluvami, ktoré majú prednosť pred zákonmi. Nie každú nezákonnosť totiž možno automaticky považovať aj za porušenie ústavnosti (porov. II. ÚS 23/96, č. 6/1997 Zb. ÚS).

22. K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie môže dôjsť predovšetkým vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98), ale tiež v prípade, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, a teda bolo prejavom zjavnej svojevôle pri výklade a aplikácii právnej normy, alebo ak by výrok rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania (m. m. II. ÚS 107/2018).

23. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie

návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

24. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: *„Je potrebné prisvedčiť dôvodom, resp. okolnostiam, na ktoré poukázal žalovaný a ktoré dôvody pre nedostavenie sa na pojednávanie vytýčené na deň 11.6.2020 sú dôvodmi ospravedlniteľnými, majúc za to, že išlo o vážne okolnosti, pre ktoré sa žalovaný na pojednávanie nedostavil, majúc na prvom mieste na mysli zdravie a život poverenej zamestnankyne žalovaného.*

Súd vyhodnotiac dôvod, pre ktorý došlo k zmeškaniu pojednávania vo veci zo strany žalovaného, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, považuje za ospravedlniteľný, majúc za to, že žalovaný návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie žalovaného podal v súlade s § 277 ods. 3 CSP. t. j. v lehote do 15 dní odkedy sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedel, pričom súdu preukázal ospravedlniteľnosť dôvodu...“

25. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu je hranične ústavne udržateľné. V tomto kontexte považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na ostatné okolnosti prejednávanej ústavnej sťažnosti a zhodnotiť ich.

V právnej veci sťažovateľky ide o konanie, v ktorom pôvodne požadovala od žalovanej strany zaplatenie sumy 57 195 € z titulu náhrady škody. Okresný súd v časti žalobu zamietol (čo bolo potvrdené aj odvolacím súdom) a sporná teda ostala suma 25 340 € s príslušenstvom ako ušlé nájomné. Konanie je okresným súdom vedené od roku 2013, pričom bolo nariadených niekoľko pojednávaní, ktoré sa najmä pre zdravotný stav strán sporu a aj vec prejednávajúcej sudkyne neuskutočnili.

26. Z dikcie § 274 CSP vyplýva, že súd na pojednávaní za kumulatívneho splnenia tam uvedených podmienok obligatórne rozhodne kontumačným rozsudkom, ako je navrhnutý v petite žaloby. Je nepochybné, že v danom prípade došlo k naplneniu podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie. Za akúsi protiváhu k „povinnosti“ vydať rozsudok pre zmeškanie možno považovať priestor poskytnutý súdu v rámci posúdenia dôvodov ospravedlnenia neúčasti žalovaného, samozrejme v prípade, že žalovaný podá

návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a tieto dôvody uvedie. Vážnosť okolností, ktorými žalovaný ospravedlnil svoju neúčast', potom musí posúdiť súd.

27. Je možné súhlasiť so sťažovateľkou a konštatovať úspornosť odôvodnenia napadnutého uznesenia, na druhej strane z neho jednoznačne vyplýva okolnosť, ktorú okresný súd považoval za ťažisko ospravedlnenia neúčasti žalovanej, a to existencia obavy o zdravie. Ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť ani preskúmať, v akej miere boli dostupné ubytovacie kapacity a dopravné spojenia v čase konania pojednávania (námietky sťažovateľky proti návrhu žalovanej), dokonca v okolnostiach danej veci ani to, kedy mohla žalovaná svoju neúčast' na pojednávaní oznámiť. Ústavný súd však citlivo vníma celkovú situáciu zapríčinenú šírením ochorenia COVID-19, ako aj spoločenskú situáciu a rýchlo sa meniace, ba niekedy až ťažko predvídateľné okolnosti.

Napokon nie je úplne bez významu ani skutočnosť, že aj samotná sťažovateľka bola v konaní pasívna, keď ani po opakovaných výzvach súdu nepredložila dôkazy, ktorými by svoj nárok na ušlé nájomné preukázala.

28. Pokiaľ sťažovateľka argumentuje návrhom žalovanej zo 7. apríla 2020, v ktorom žalovaná navrhla, aby súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, ústavný súd poukazuje na zásadnú odlišnosť (najmä v rozsahu posúdenia dôkazov a tvrdení sporových strán) rozhodnutia prijatého v rámci konania bez pojednávania a kontumačného rozsudku (nevykonáva dokazovanie).

29. Návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie podľa § 277 CSP je procesným návrhom, pričom konajúci súd musí „iba“ posúdiť, či sú splnené podmienky pre rozhodnutie o tomto návrhu a v prípade, že návrhu vyhovie, pokračuje v konaní ďalej. Vzhľadom na to, že pojem „ospravedlniteľný dôvod“ nie je právnou normou definovaný, je iba na úvahe konajúceho súdu, ktoré okolnosti v intenciách konkrétneho prípadu posúdi ako okolnosti hodné ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní. Z uvedeného vyplýva, že podstatným pre vydanie napadnutého uznesenia je podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a aj posúdenie ospravedlnenia zo strany súdu (m. m. II. ÚS 369/2018).

V danom prípade teda nejde o porušenie zásady kontradiktórnosti, pretože ťažiskovou premennou je v danom štádiu vyhodnotenie tvrdení súdom.

30. Ústavný súd, pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, poukazuje na to, že základné práva na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) sú „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok. Skutočnosť, či napadnuté konanie vykazuje znaky spravodlivého procesu, závisí od celého konania a konečného rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Na základe uvedeného nezistil ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v napadnutom uznesení okresného súdu pochybenia takej ústavnoprávnej intenzity, aby mohol po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu